

Rosita Steenbeek: 'Intensive care.' Uitgeverij Prometheus, Amsterdam 2004
ISBN 9044605682 (Ziekenhuis/+PO)

Over de schrijfster: Rosita Steenbeek is vertaalster (Italiaans) en schrijfster. Zij woont in Italië en Amsterdam.

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal over verblijf in het ziekenhuis van Rosita en haar moeder op de intensive care en de afdeling traumatologie na een ongeval. De stijl is helder, goed leesbaar, ik-vorm, en ook ingehouden.

Korte samenvatting: Het boek begint wanneer , vlak na de dood van haar vader in het ziekenhuis, Rosita met haar moeder en neef Tado (bestuurder) een auto-ongeval krijgen waarbij Tado dood gaat Rosita met diverse gebroken ribben en blessures op de medium care belandt en haar moeder op de intensive care komt. Ze beschrijft haar verblijf in het ziekenhuis samen met haar moeder. Hoe ze steun vindt bij 'een beetje geloof', wat voor flashbacks ze heeft over het ongeluk, hoe ze zorgt voor haar moeder die een operatie ondergaat en een tijdje de kluts kwijt raakt. Ook denkt ze daarbij voortdurend terug aan de tijd dat haar vader in het ziekenhuis ligt, en rouwt over hem.

Beide vrouwen worden al snel in gips ingepakt en moeten langdurig liggen. Ze beschrijft hoe dat is, hoe de verzorging verloopt, het contact met haar medezaalgenoten, visite, belang van familie, overige contacten en ziekenhuisleven.

Wat viel op: De invloed van het geloof, de vervreemdende gevoelens als ze het ziekenhuis achter zich laat, de hoeveelheid aandacht die ze krijgen, de invloed van de manier van hulpverleners, de beschrijving van medepatiënten, hoe het is om samen met je moeder in een ziekenhuis te liggen.

Citaten: pag. 78- 79: 'Wat heeft u een leuke nachtop aan,' zegt mama tegen de zuster die ontbijt brengt. Ze kunnen haar beter een bakje zout water geven in plaats van een boterham met jam. 'Zouden ze dit huis van Onno hebben gehuurd?.... Waar denk je dat we zijn? 'Thuis. Net stond ik in het halletje bij de voordeur, dat was helemaal verbouwd. Ik voelde me verlaten en kon alleen door de brievenbus naar buiten kijken...' We zijn in het UMC, hier was je vannacht ook.' 'O , gelukkig.'

Ongelooflijk dat de geest zo kan ontsporen door het ontbreken van een beetje zout.'
Pag. 99: 'Ja, ik lig nu 6 weken op mijn rug maar heb het nog nooit zo druk gehad. Wassen, de zaalarts, de bloemenverzorgster, de postdame, een verpleegkundige van een vorige afdeling die wil weten hoe het gaat, pastorale verzorging, de schoonmaker, de huisarts, drie psychiaters, de koffiejuffrouw, een gipsmeester, een nieuw boeket bloemen, nog een keer de koffiejuffrouw, de diëtiste, de zaalgenoten met hun aanhang en natuurlijk de bezoekers.'

Pag. 121: 'Vreemd dat ik eigenlijk helemaal niet blij ben dat ik weg mag. Ik moet denken aan wat een vriend mij eens vertelde: Een paar jaar geleden had hij hier in het UMC een afspraak met zijn arts die hem behandeld had voor kanker. Een van de opties was dat hij nog een jaar of vijf te leven zou hebben. Hij was geheel en al voorbereid op deze klap. Toen de arts daarentegen zei: 'U bent schoon', was hij op een bepaalde manier teleurgesteld, want het was of hij ineens van een diep existentieel niveau aan de oppervlakte kwam, in de banale dagelijksheid. Verstoten uit een wereld waar alles dieper, dramatischer, werkelijker is. Mama herkent dat niet, zegt ze. Ook de spullen benauwen me. Dat ik straks weer dingen moet hebben, bij Mieke al, dat beklemmt me, ergert me...'

Recensies: NRC handelsblad Elsbeth Etty: ‘En de les die uit dit nuchtere, ingehouden en beeldend geschreven rampendagboek te trekken valt? Dat je uit een beetje geloof, een sprankje hoop en heel veel liefde zelfs in de zwartste tijden moed en troost schijnt te putten.’

De Telegraaf: ‘Mooi, helder en nergens larmoyant.’